

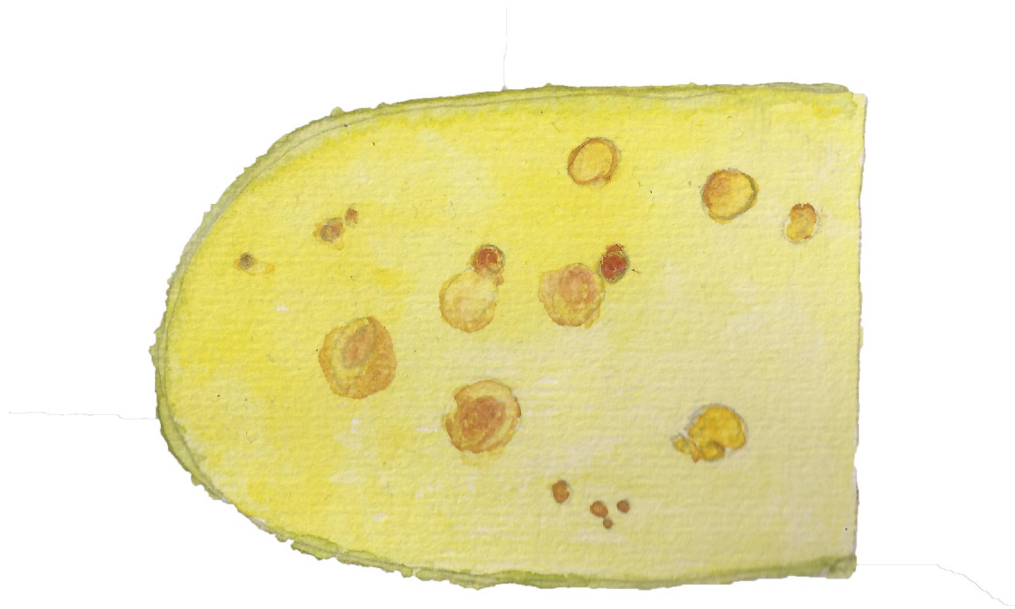
DE WAAGMUIZEN

Deel 1

De Ontploffing

Jet Kat

BOEKJES VOOR ONDERWEG

Uitgeverij

Waagmuis

www.waagmuis.nl

© Tekst en illustraties Jet Kat

ISBN nr 978-90-829064-0-0

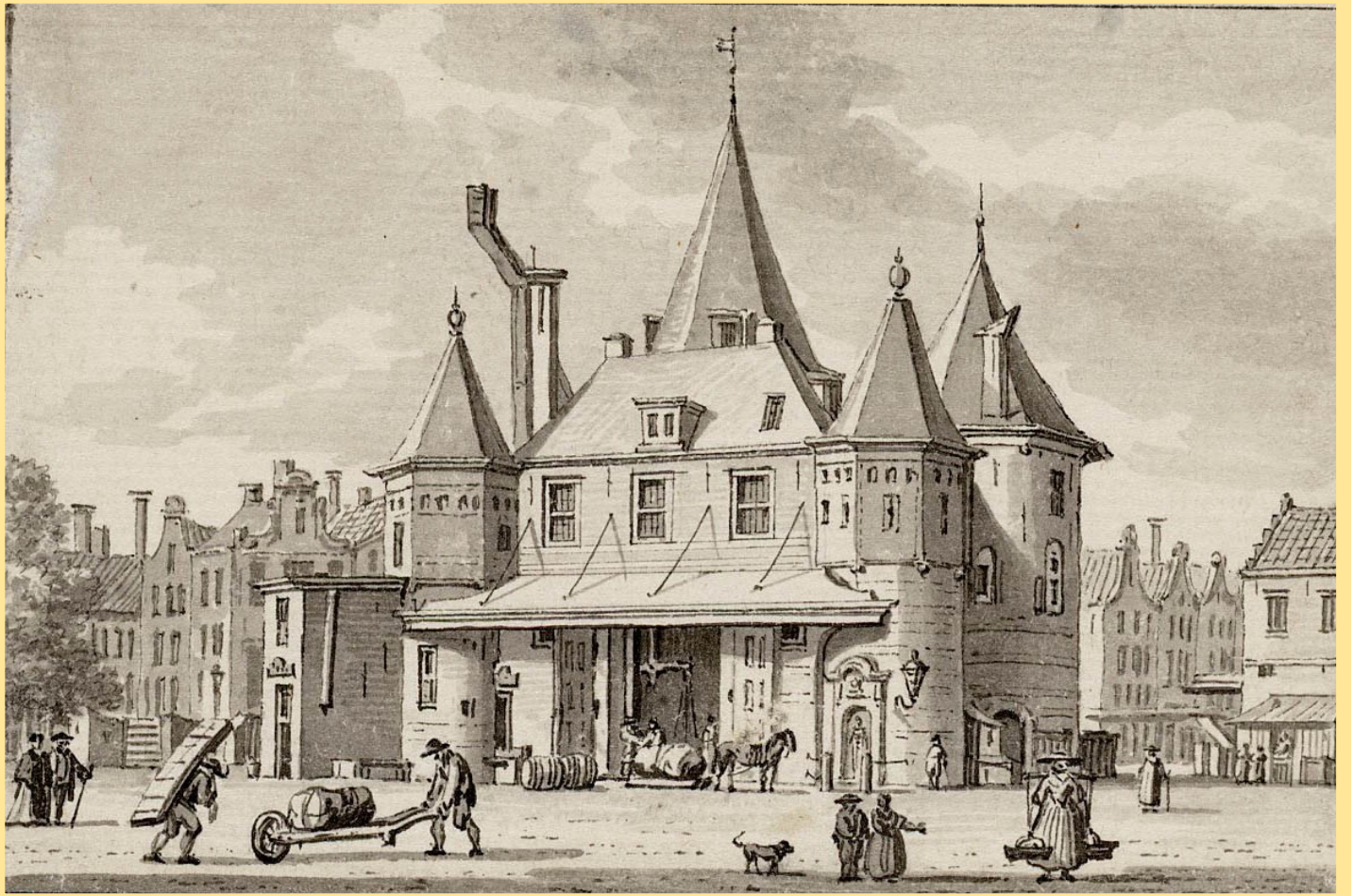
NUR 280

100% gerecycled papier

DE WAAGMUIZEN

Deel 1 De Ontploffing

Er is ergens een klein stadje, waar muizen wonen. Het ligt midden in een grote stad onder een plein. Dat plein is heel oud, al meer dan *300 jaar* , maar het heet gek genoeg de Nieuwmarkt. De muizen leven daar in holletjes en kelders en onzichtbare hoekjes en gaatjes. De mensen, die daar wonen, hebben geen flauw idee, wat daar onder de grond allemaal gebeurt.

Midden op het plein staat een groot gebouw, dat “de Waag” heet. Heel lang geleden kon je daar van alles kopen: groenten, boter, kaas, meel. Dat werd dan gewogen op een grote weegschaal en in zakken gedaan. In die tijd noemden ze een weegschaal een **WAAG**. Bij dat wegen vielen er heel wat kruimels op de grond en zó was het muizenstadje daar begonnen...

Nu is er een “Restaurant Café in de Waag” in dat grote gebouw gekomen. Daar zetten ze ’s avonds de vuilnisbakken buiten met hele lekkere restjes erin. Dus het leven is er voor de muizen niet slechter op geworden.

Omdat ze met zovelen zijn, is er altijd wel iemand jarig, dus elke avond is het feest. Iedereen neemt zelf iets lekkers mee. De jarige hoeft nergens voor te zorgen. Het gaat meer om de gezelligheid en om de liedjes, die ze samen zingen. Bijvoorbeeld:

Piep piep piep piep hoera!
Zing me dat maar na
Zing maar dit verjaardagslied
Of ken je soms dit lied nog niet

Dat zingen ze wel tien keer achter elkaar en dan zwaaien ze met kleine rood wit blauwe vlaggetjes.

Die verzamelen ze bij de haringboer op de Nieuwmarkt. De meeste mensen, die hun haring op hebben, gooien hun prikkertje met het vlaggetje gewoon op de grond. De haringboer had wel eens een paar muizen een vlaggetje zien wegslepen, maar hij vond dat niet erg. Integendeel. Scheelde

Zo waren ze ook deze dag gezellig bijeen op het verjaardagsfeest.

Dikke Muis wilde net een hap van zijn zelf meegebrachte overheerlijke roomtaartje nemen, toen...

O ja, voor ik het vergeet: muizen hebben allemaal een eigen naam. Dikke Muis was gewoon de dikste van alle dikke muizen. Ponny, die zijn haar zo recht op zijn voorhoofd had hangen, was nét iets dunner.

Muggezeefje was ook wel dik, maar ze heette zo, omdat ze meestal heel lang over alles door zeurde. En Kruiskop had zijn naam gekregen, omdat hij zo goed was in rekenen. Dus iedere muis had een naam, die bij hem paste. Dat was wel zo makkelijk.

Nu vraag je je misschien af, hoe het dan met pas geboren babymuisjes zit. Want je weet nog niet, hoe die gaan worden. Wel, die hadden helemaal geen naam. De ouders riepen maar wat: Friemeltje, Pluisje of Snotje of wat hun het eerst te binnen schoot. Pas later kregen de muisjes een naam en nóg later werden ze een echte Waagmuis.

Maar genoeg hierover, gauw terug naar ons verhaal.

Nét dus, toen Dikke Muis een hap wilde nemen van zijn overheerlijke roomtaartje en de rest zo'n beetje aan het kletsen was of aan het slurpen aan een rietje, rende, nee stormde Blotestaartje binnen.

- Hij heeft! Hij heeft! hijgde ze. Hij heeft!

- Wat heeft ie? vroeg Ponny, Vertel op!

Blotestaartje moest even gaan zitten. Ze was buiten adem.

De muizen waren om haar heen komen staan.

Dikke Muis legde zijn taartje neer. Zo kon hij niet genieten met al die drukte.

- Kom op, vertel! riep Rattekop

- Nou, begon Blotestaartje. Ik liep daarnet op weg hierheen langs onze kaasschuur en ik hoorde een raar geluid. Ik dacht bij mezelf: dat is niet pluis.

- Waarom dacht je dat? vroeg Muggezeefje.

- Bemoei je er niet mee! snauwde Rattekop, Schiet op!
 - Nou, omdat het raar klonk, ging Blotestaartje verder.
 - Hoe dan? vroeg Muggezeefje.
 - Schiet nou o-op! snauwde Rattekop weer.
 - Ja, schiet op! vielen de anderen hem bij. Schiet op!
 - Dus ik liep naar de andere kant en toen zag ik, toen zag ik.....
- Blotestaartje moest haar best doen om niet te gaan huilen. De muizen drongen nog dichter om haar heen. Ze werden bijna gek van nieuwsgierigheid.
- Wat dan, wat dan?
 - Schiet op! Schiet op!
- Even bleef het stil.
- En toen riep Blotestaartje
- De deuren van onze kaasschuur staan open en álle kaas is weg!!!!

Alle muizenogjes werden groot van verbazing. Dikke Muis, die als enige was blijven zitten, stond nu ook op.

- Wát! riep hij. De káás weg? Ónze kaas weg?

Kaas was moeilijk te krijgen. Er was wel een echte kaaswinkel in de Koestraat, maar die was veel te ver. En in het Restaurant Café konden de gasten wel een broodje kaas bestellen, maar ze aten altijd alles op. De enige kans was één keer per week, als er markt was op het plein. Dan was het Kaasdag. Een super gevaarlijke dag, omdat er dan zoveel mensen heen en weer liepen. Ze moesten dus slim te werk gaan.

Groep 1 moest kaas pikken, groep 2 over het plein brengen, groep 3 opstapelen in de schuur en groep 4 opletten of alles goed ging. Deze kaas was van hun allemaal samen. Na Kaasdag werd er precies geteld, hoeveel iedereen kreeg voor de hele week.

- Ja, ik probeerde nog een stukje te redden en, en, en, en toen pakte Kraai me bij mijn staart en schudde net zolang tot ik het liet vallen.

- Kraai???? Kraai!!!! riepen ze door elkaar.

Blotestaartje begon alsnog heel hard te huilen en liet haar staart zien, waar inderdaad een afdruk van een kraaiensnavel in stond.

- O,o,o, wat zielig, riepen de muizen en sloegen hun pootjes voor hun ogen.

Muggezeefje ging snel een lapje halen en bond dat om de zere plek.

